

בפרוטות הינו קונים עצומי גבס דמוני חיים, מהן זכור
לי דוב לבן יושב על עכוזו. יהודה תקע את הדוב במחופ
لتוך קופסה מלאה חול, יצק עופרת אל התבנית שנתהוותה
בחול והרי לכט דוב מעופרת כבד ובלתי שביר. אלא שלא
הניחו לו להאריך ימים כי בסופו הותק גם הוא ונוצרו
מעופרתו חפצים אחרים.

היו לו ליהודה, "ידי זהב" וריעונות משלו, והיה מתכנן
ומתקין מניה ובה כל מה שחרס לנו וחסרו דברים רבים,
כי מה אפשר היה לקנות בהם ימים ומה גם בפינה נידחת
כמטולה. זכור לי עוד מוצר מ"בית היוצר" של יהודה והפעם
לאו דוקא לשם שעשו.

בחדרכתה של הגננת שרה וילקנסקי סרגטי לי אפודה.
לא זכור לי מאין קיבלתי את החוטים אבל מסרגות — מכל
שירים משוכלים כאלה, לא היו כללBN נמצא. קרניל, בא
יהודה לעזרתי, התקין מסרגות עץ, חידד והתאים את צורתן
הרצויה באולר, והחליקן בשבר זוכית (נייר זוכית —
מה זה ?) לא אחת נשברו המסרגות והיה עליו להתקן חד-
שות והוא עשה זאת בנאמנות של "איש מקצוע".

חגיגת בר-מצווה

מאורע חשוב בחיננו היה יום הבר-מצווה של יהודה. הד-
תcona הייתה רבה. בהכנות המכבוד, קרי עוגות, לcko חלק
כמה שכנות טובות ובנותיהן. ולא היה זה דבר של מה בכם
באותם ימים : העוגות הטובות, שנאפו רק לאירועים מיר-
חדים כגון חתונה, בר-מצווה וכדומה — קרוויות היו "לקח".
מסתבר שעוד בימי שלמה המלך נחשב הלקח לעוגה טובה
ככתוב "כי לך טוב נתתי לכם" (משל ד' ב').